

*Sygn. akt VII AGa 381/18*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 21 czerwca 2018 r.*

*Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:*

*Przewodniczący: SSA Marcin Łochowski*

*Sędziowie: SA Jolanta de Heij-Kaplińska*

*SA Aldona Wapińska (spr.)*

*Protokolant: sekr. sądowy Izabela Sokołowska*

*po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 r. w Warszawie*

*na rozprawie sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.*

*przeciwko P. N.*

*o zapłatę*

*na skutek apelacji powoda*

*od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie*

*z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt XVI GC 265/16*

*I. oddala apelację;*

*II. zasądza od (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na rzecz P. N. kwotę 4 050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

*VII AGa 381/18*

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 lipca 2015 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. (dalej: powód) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie, że P. N. (dalej: pozwany) zobowiązany jest zapłacić na rzecz powoda kwotę 79.012,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot wskazanych w pozwie oraz kosztami postępowania według norm prawem przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł + 23% VAT oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączyła umowa o współpracy z Krajowym Rejestrem Długów Biuro (...) S.A. (dalej: Krajowy Rejestr Długów). W ramach tej umowy pozwany korzystał z elektronicznego panelu klienta na portalu internetowym Krajowego Rejestru Długów. Pozwany miał możliwość korzystania z funkcjonalności systemu w zakresie zlecenia windykacji należności do powoda zawierając osobną umowę w formie elektronicznej. Strony zawarły umowy dotyczące następujących dłużników: Wytwórnia (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., A., (...) Sp. z o.o. Zgodnie z postanowieniami umów powód zobowiązany był do przeprowadzenia działań polubownych, a pozwany do zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 9% (jednak nie mniej niż 510 PLN), liczonego od każdej kwoty wpłaconej przez dłużnika na poczet spłaty zobowiązania. Wysokość prowizji pozwany zaakceptował na etapie zawierania umów. Powód rozpoczął, a następnie kontynuował działania windykacyjne wobec dłużnika strony pozwanej, mające na

celu odzyskanie należności. W wyniku działań strony powodowej dłużnicy pozwanego - Wytwórnia (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz A. spłacili w całości lub częściowo należności objęte zleceniem. W związku z powyższym, na podstawie pkt. 5 Ogólnych Warunków Umowy, powód wystawił faktury VAT tytułem wynagrodzenia prowizyjnego, które pozwany zobowiązany był uregulować w terminach w nich wskazanych. W pozostałym zakresie strona pozwana usunęła w systemie Krajowego Rejestru Długów wpis dotyczący dłużnika, wobec którego były prowadzone działania windykacyjne. Zgodnie z pkt. 5 Ogólnych Warunków Umowy aktualizacja lub usunięcie wpisu z Krajowego Rejestru Długów stanowi podstawę do wystawienia pozwanemu faktury VAT. Biorąc pod uwagę powyższe powód obciążył pozwanego fakturą VAT z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego. W związku z brakiem płatności, powód wezwał pozwanego do zapłaty należności. Wezwanie nie spowodowało uregulowania zadłużenia wobec strony powodowej.

W dniu 23 września 2015 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy, uwzględniając żądanie pozwu, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, podnosząc w pierwszej kolejności zarzut niewłaściwości miejscowej, a ponadto wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że powód nie udowodnił okoliczności wskazanych w pozwie. Pozwany przyznał, że 13 listopada 2013 r. zawarł umowę o współpracy z Krajowym Rejestrem Długów, w której zostały określone zasady współpracy oraz opłaty za poszczególne usługi. O usłudze Krajowego Rejestru Długów „wezwanie do zapłaty PLUS na koszt dłużnika”, pozwany dowiedział się od konsultanta Krajowego Rejestru Długów. Pozwany uzyskał informację, że w ramach współpracy z Krajowym Rejestrem Długów może nieodpłatnie, w ramach abonamentu, zlecać wysyłkę wezwań do zapłaty do swoich dłużników. Pracownik Krajowego Rejestru Długów przesłał pozwanemu do podpisu upoważnienie do przekazania danych dłużników pozwanego do Krajowego Rejestru Długów. W dniu 18 listopada 2014 r. E. A. przesłała OWU Zlecenia windykacji w ramach umowy na usługę wezwanie do zapłaty PLUS, co zostało potwierdzone przez pozwanego w upoważnieniu. W ocenie pozwanego w OWU nie określono wysokości wynagrodzenia. Punkt 5 złączonego do pozwu dokumentu ma odmienną treść niż dokument OWU, który pozwany otrzymał przed rozpoczęciem korzystania z usługi. Nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że strony łączyła jakkolwiek umowa oraz że wynagrodzenie prowizyjne wynosiło 9 % (jednak nie mniej niż 510 zł) liczonego od każdej kwoty wypłaconej przez dłużnika na poczet spłaty zobowiązania. Zdaniem pozwanego, nie ma podstaw do twierdzenia, że strony tzn. powoda z pozwanym łączył jakkolwiek stosunek prawny, bowiem umowa została zawarta z Krajowym Rejestrem Długów. – podmiotem niebędącym stroną w postępowaniu. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował, aby spłata należności przez dłużników nastąpiła na skutek działań powoda.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Wyrokiem z dnia 21 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od (...) Sp. z o.o. we W. na rzecz P. N. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. **Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:**

Dnia 13 listopada 2012 r. pozwany P. N. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W. (Klient) zawarł z Krajowym Rejestrem Długów Biurem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o współpracy Nr (...). W ramach umowy Krajowy Rejestr Długów zobowiązał się umożliwić klientowi, poprzez profil użytkownika klienta, wydruk certyfikatu potwierdzającego fakt niezalegania z wymagalnymi zobowiązaniami wobec Krajowego Rejestru Długów i brak negatywnych informacji na temat klienta w systemie Krajowego Rejestru Długów. W umowie postanowiono, że klient będzie korzystał z pakietu OPTIMUM. Miesięczna opłata za przechowywanie i udostępnianie powierzonych danych (abonament) będzie wynosiła 390 zł. Postanowiono także, że aktualne ceny usług wykonanych dla klienta w systemie Krajowego Rejestru Długów są udostępniane na stronach (...) i uznane są jako obowiązujące. O zmianie cennika klient miał zostać powiadomiony przez Krajowy Rejestr Długów na wskazany w umowie adres e-mail. Cennik usług na dzień podpisania umowy zamieszczono w umowie. W punkcie II. 6 wskazano, że wszelkie opłaty dokonywane

są w oparciu o faktury VAT, zaś Krajowy Rejestr Długów może wystawiać faktury oraz inne dokumenty z podpisem elektronicznym i wysyłać je na adres e-mail wskazany w umowie lub inny podany przez klienta. Integralną częścią umowy są Ogólne Warunki (OWU). Aneks nr (...) do umowy postanowiono, że w okresie od dnia 1 listopada 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. klient jest uprawniony do nieodpłatnego przekazywania informacji o zobowiązaniach swoich dłużników do systemu Krajowego Rejestru Długów. Opłatę miesięczną dla pakietu (...) zamiast 390 zł netto ustalono na 210 zł netto na cały czas trwania umowy.

Pozwany dowiedział się o usłudze (...) od konsultanta Krajowego Rejestru Długów. Otrzymał i podpisał OWU, w którym w punkcie 5 postanowiono, że spłata zobowiązania lub zmiana kwoty zobowiązania na niższe w systemie Krajowego Rejestru Długów dokonana w terminie od dnia wysłania wezwania do zapłaty z ostrzeżeniem o zamiarze przekazania danych do Krajowego Rejestru Długów, do 120 dni po jego wysłaniu, stanowi podstawę do wystawienia klientowi przez (...) ( (... ) Sp. z o.o.) faktury VAT tytułem wynagrodzenia z terminem płatności 14 dni od daty wystawienia. Wysokość wynagrodzenia jest określona w cenniku przyjętym przez klienta w momencie przekazania Zlecenia .

Pismem opatrzonym datą 18 listopada 2014 r. pozwany zobowiązał się do utworzenia subkonta w Panelu Klienta Krajowego Rejestru Długów, który dedykowany będzie przedstawicielowi Krajowego Rejestru Długów – E. A.. Oświadczył, że subkonto założone zostanie w celu przekazania danych dłużników na potrzeby usługi (...) W piśmie pozwany upoważnił E. A. do przekazania danych dłużników spółki lub dłużników pozwanego do systemu Krajowego Rejestru Długów na potrzeby świadczenia usługi (...)

Pozwany za pośrednictwem panelu Krajowego Rejestru Długów wprowadzał kontrahentów, zadłużenie oraz wymagalność terminów, zlecał windykację. W dniu 31 grudnia 2014 r. z numeru klienta (...) zlecona została do (...) Sp. z o.o. sprawa nr (...), w dniu 23 grudnia 2014 r. (...), w dniu 29 grudnia 2014 r. (...) oraz (...).

Powód w imieniu wierzyciela (...) P. N. za pośrednictwem Krajowego Rejestru Długów wezwał: pismem z datą 23 grudnia 2014 r. i 29 grudnia 2014 r. Wytwórnę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. do zapłaty należności w wysokości 469.329,88 zł, pismem z datą 30 grudnia 2014 r., a także za pośrednictwem wiadomości e-mail wezwała (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. do zapłaty należności w wysokości 111.500,10 zł, pismem z datą 30 grudnia 2014 r. wezwała (...) do zapłaty kwoty 6.491,82 zł, pismami z dnia 31 grudnia 2014 r. oraz 02 stycznia 2015 r. wezwała (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. do zapłaty 126.427,56 zł.

Wytwórnia (...) Sp. z o.o. zrealizowała na rzecz (...) P. N. przelewy na łączną kwotę 454.929,97 zł, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na kwotę 94.841,46 zł.

Powód wystawił na (...) P. N. fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.465,11 zł tytułem prowizji za zlecenie (...) od kwoty 184.870,04 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.217,59 zł tytułem prowizji za zlecenie (...) od kwoty 6.491,82 zł, (...) od kwoty 94.841,46 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.844,11 zł tytułem prowizji za zlecenie (...) od kwoty 16.658,64 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 13.995,53 zł tytułem prowizji za zlecenie (...) od kwoty 126.427,56 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 31.489,71 zł tytułem prowizji za zlecenie (...) od kwoty 284.459,84 zł.

Pismem z datą 28 stycznia 2015 r. powód wezwał (...) P. N. do zapłaty kwoty 47.522,34 zł tytułem zadłużenia wynikającego z nieopłaconych faktur nr (...). Dnia 06 lutego 2015 r. wysłano ponowne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 79.012,05 zł tytułem zaległości wynikających z faktur VAT nr (...).

Pozwany nawiązał kontakt z powodem po otrzymaniu faktur wystawionych tytułem prowizji za zapłatę. Pozwany nie dokonał zapłaty, nie zaakceptował i nie zaksięgował faktur VAT otrzymanych od powoda.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów oraz nośnika CD zgromadzonych w aktach sprawy, a także w oparciu o zeznania strony pozwanej P. N..

Zdaniem Sądu Okręgowego, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji uznał, iż pozwany 13 listopada 2012 r. zawarł z Krajowym Rejestrem Długów umowę o świadczenie usług, której integralną częścią

były Ogólne Warunki Umowy (OWU). Zdaniem Sądu, nie było natomiast wystarczających dowodów na poparcie twierdzenia, że strony postępowania, tzn. (...) Sp. z o.o. oraz P. N. łączył jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy.

W przekonaniu Sądu pierwszej instancji, aby uznać, że strony postępowania łączyła umowa, pozwany musiałby być świadomy, że zawiera ją z powodem. W ocenie Sądu ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że pozwany świadomie zawarł umowę wyłącznie z Krajowym Rejestrem Długów. Co prawda dopuszczalne jest nawiązanie stosunku zobowiązaniowego w drodze umowy, zawartej w sposób formalny lub w drodze czynności dorozumianych. Jednak w świetle art. 60 k.c. jest rzeczą oczywistą, że w tym ostatnim przypadku do zawarcia umowy prowadzi wyłącznie świadome zachowanie, gdyż tylko takie może być uznane za wyraz woli (por. wyrok SOKiK z dnia 26 kwietnia 2006 r., XVII AMA 101/04, Legalis 78809). W umowie z dnia 13 listopada 2012 r. nie zostało wyjaśnione pozwanemu w dostateczny sposób, że czynności wynikające z zawartej umowy będą podejmowane w ramach odrębnego stosunku prawnego. W ocenie Sądu na szczególną uwagę zasługiwało upoważnienie z dnia 18 listopada 2014 r. (k. 90), w którym pozwany zobowiązał się do utworzenia subkonta w panelu klienta dedykowanego E. A. – przedstawicielowi Krajowego Rejestru Długów. Upoważnienie pracownika do przekazania danych dłużników do systemu Krajowego Rejestru Długów na potrzeby świadczenia usługi wezwanie do zapłaty plus stanowiło ostatni etap zmierzający do uruchomienia usługi i również w nim nie zostało wskazane, że zlecenie windykacji spowoduje nawiązanie stosunku prawnego z podmiotem trzecim. Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego należało Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, że nie powstał nowy stosunek zobowiązaniowy, którego stronami byłyby powód i pozwany.

Sąd Okręgowy podkreślił również, że powód w piśmie procesowym wskazał, że współpracuje z Krajowym Rejestrem Długów tworząc wraz z siecią innych firm (...) i świadcząc szereg usług nakierowanych na odzyskanie należności względem wspólnych klientów. Do akt nie załączono natomiast dokumentów wskazujących podstawę współpracy. Z okoliczności sprawy nie wynika, czy powód działał w imieniu i na rzecz Krajowego Rejestru Długów, czy w imieniu własnym, ale na rzecz Krajowego rejestru Długów. W wiążących pozwanego z Krajowym Rejestrem Długów warunkach umowy nie ma informacji w tym zakresie. Z kolei w załączonych do pozwu wezwaniach do zapłaty kierowanych do dłużników pozwanego powód wskazywał jedynie, że działa „w imieniu wierzyciela P. N. za pośrednictwem Krajowego Rejestru Długów.” (k. 20), bądź też „w imieniu klienta P. N. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa” (k. 24), którego jednak nie przedkłada do akt. W związku z powyższym Sąd pierwszej instancji uznał, że powód nie wykazał, że zawarł umowę z pozwanym, a w konsekwencji, iż posiada legitymację do dochodzenia zapłaty wynagrodzenia w niniejszym postępowaniu.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w punkcie 2 sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składają się: koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej określone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (2 400,00 zł), a także opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł).

Apelację od powołanego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając je w całości. Powód zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie:

- 1) art. 65 §2 kodeksu cywilnego w zw. z art. 353(1) kodeksu cywilnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu, iż w treści Ogólnych warunków realizacji zlecenia windykacji w ramach umowy na usługę wezwanie do zapłaty plus, nie zostały w sposób jednoznaczny przedstawione warunki oraz podmioty umowy o świadczenie usług windykacyjnych;
- 2) art. 233 k.p.c., przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do niezasadnego przyjęcia, iż:
  - a) umowa zawarta została pomiędzy Krajowym Rejestrem Długów Biurem (...) S.A. we W., a pozwanym, pomimo iż pozwany wskazał, iż zostały mu udostępnione Ogólne warunki realizacji Zlecenia windykacji w ramach (...), natomiast

w ich treści wprost i wielokrotnie wskazane jest, iż realizacji zleceń w ramach obsługi tej umowy dokonuje (...) sp. Z o.o. we W.;

b) umowa nie wiązała stron niniejszego procesu pomimo wyraźnego wskazania przez Sąd na akceptację OWU oraz podjęcie się na tej podstawie windykacji należności przez stronę powodową, co stanowi przejaw braku logiki w rozumowaniu Sądu I instancji.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 79 012,05 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania za I instancję, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód złożył również wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odpowiedź na apelację wywiódł pozwany, wnosząc o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

### ***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:***

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. W wyniku dokonanej kontroli instancyjnej, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że zaskarżone rozstrzygnięcie, jako słuszne, odpowiada prawu. Weryfikacja zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadzi do przekonania, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dokonał oceny dowodów zaofiarowanych w postępowaniu rozpoznawczym i na tej podstawie poczynił właściwe ustalenia faktyczne. Za prawidłowe należy również zasadniczo uznać rozważania prawne zawarte w zaskarżonym rozstrzygnięciu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, istotę sporu stanowiło uznanie przez powoda, że pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umowy na przeprowadzenie usług windykacji. Nie jest kwestionowany fakt, że powód świadczył usługi windykacji na rzecz pozwanego, natomiast twierdzenie, że następowało to na podstawie odrębnej umowy łączącej strony postępowania nie jest prawidłowe, gdyż podstawą świadczenia usług była umowa łącząca pozwanego z Krajowym Rejestrem Długów.

Przechodząc do merytorycznej oceny zarzutów podniesionych w apelacji, w pierwszej kolejności należy odnieść się do sformułowanego przez powoda zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzut ten nie odniósł zamierzonego skutku, gdyż ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy była prawidłowa.

Dokonując oceny zasadności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów, wskazać należy, iż sąd władny jest dokonać swobodnej oceny dowodów, niedopuszczalne jest natomiast dokonanie oceny dowolnej, w oderwaniu od zebranego w sprawie materiału dowodowego, bez zachowania zasad logiki i doświadczenia życiowego. Aby zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mógł być uznany za skutecznie podniesiony, należy wykazać, iż Sąd uchybił tym zasadom. Tylko to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że zgłoszenie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może jedynie wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, iż Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99, i z 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/2000). W szczególności, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a swoje stanowisko, tak jak w niniejszej sprawie, jasno i przekonująco uzasadnił, to taka ocena dowodów nie narusza zasady przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., choćby zostało dowiedzione, że z tego samego materiału dałoby się wywieść równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego odmienne wnioski. Nie jest przy tym wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie

regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt IV CKN 1316/00).

W niniejszej sprawie strona powodowa, negując dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, nie wykazała jakichkolwiek błędów w logice rozumowania i wnioskowania tego Sądu na etapie oceny dowodów, poprzestając na przedstawieniu własnej ich oceny. Zdaniem Sądu Apelacyjnego fakt zamieszczenia w ogólnych warunkach realizacji zlecenia windykacji postanowień, z których wynika, że wykonywaniem zleceń w ramach świadczonej usługi będzie zajmował się powód, nie oznacza, że pomiędzy stronami doszło do nawiązania stosunku obligacyjnego. Przepisy prawa cywilnego przewidują bowiem konstrukcje prawne, które umożliwiają świadczenie usług na rzecz podmiotu trzeciego bez konieczności zawierania z nim odrębnej umowy. Ponadto dodać również należy, że pozwany nie był informowany przez Krajowy Rejestr Długów o tym, że świadczenie usługi windykacji należności będzie wymagało zawarcia odrębnej umowy. Pozwany miał jedynie świadomość, że usługa ta będzie wykonywana przez podmiot trzeci. Dla powyższej oceny, nie bez znaczenia jest również fakt, że dokument otrzymany przez pozwanego, który zawierał warunki świadczenia usług, nie stanowił typowej umowy. Z konstrukcji tego dokumentu wynika, zgodnie z jego tytułem, że stanowi on ogólne warunki umowy na realizację usługi, jako załącznik do umowy podstawowej. Dokument ten nie zawierał informacji, że stanowi w istocie umowę na realizację usług windykacji, którego stronami są powód i pozwany. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wymaga również podkreślenia, że do wyrażenia przez pozwanego zgody na realizację usługi windykacji doszło w trakcie rozmowy telefonicznej pozwanego z przedstawicielem Krajowego Rejestru Długów, podczas której pozwany nie był informowany, o tym, aby realizacja usługi była uzależniona od zawarcia umowy z osobą trzecią. Z powyższych względów, nie można podzielić argumentacji powoda, w świetle której akceptacja ogólnych warunków umowy świadczyła o nawiązaniu stosunku prawnego z powodem, gdyż pozwany wyraził jedynie zgodę na świadczenie przez powoda usług windykacji, czego nie można utożsamiać z faktem nawiązania stosunku obligacyjnego.

Przechodząc do oceny zarzutu naruszenia art. 65 k.c. w zw. z art. 353<sup>(1)</sup> k.c., wskazać należy, że podniesione zarzuty również w tym przypadku nie okazały się słuszne. Realizowana przez powoda usługa (...) stanowi jeden z rodzajów usług oferowanych przez Krajowy Rejestr Długów. O możliwości skorzystania z tej usługi pozwany dowiedział się od pracownika KRД, który przesłał pozwanemu ogólne warunki umowy. Szczegóły dotyczące realizacji tej usługi zostały określone w ogólnych warunkach realizacji zlecenia windykacji w ramach umowy na usługę wezwania do zapłaty plus. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, usługa wezwania do zapłaty stanowiła jedną z usług oferowanych przez Krajowy Rejestr Długów. Wyrażenie zgody na realizację tej usługi nastąpiło zatem na podstawie umowy łączącej pozwanego z Krajowym Rejestrem Długów. Ogólne warunki realizacji usługi nie stanowiły natomiast odrębnej umowy, lecz jedynie przedstawienie warunków wykonywania tej usługi przez powoda, który zobowiązał się do świadczenia tego rodzaju usług na mocy umowy łączącej go z Krajowym Rejestrem Długów. Dodatkowo wskazać również należy, że z upoważnienia udzielonego przez pozwanego pracownikowi Krajowego Rejestru Długów do przekazywania przez pozwanego danych dłużników, wynika, że dane dłużników będą przekazywane do systemu Krajowego Rejestru Długów na potrzeby świadczenia usługi wezwania do zapłaty plus. W toku tych czynności, pozwany nie był informowany, aby warunkiem świadczenia tej usługi było zawarcie umowy z innym podmiotem. Z tego względu, Sąd Okręgowy słusznie stwierdził, że nawiązanie przez pozwanego relacji handlowych z powodem w sposób, który nie był dla pozwanego zrozumiały, nie może prowadzić do przypisania pozwanemu woli zawarcia umowy z pozwanym.

W przekonaniu Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, z dokonanych ustaleń faktycznych można również wywieść konkluzję, że Krajowy Rejestr Długów oraz powoda łączyła umowa o świadczenie usług windykacji, która zawiera w sobie elementy właściwe dla umowy na rzecz osoby trzeciej. (tzw. pactum in favorem tertii). Zważyć należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 101/01 stwierdził, iż umowa taka stanowi zastrzeżenie dodane do innego stosunku zobowiązaniowego, którego rola polega na preadresowaniu świadczenia należnego wierzycielowi na osobę trzecią. Umowa ta polega na zobowiązaniu się dłużnika (przrzekającego) względem wierzyciela, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz pewnej osoby trzeciej. Nie musi być ona określona w umowie wprost, można podać jedynie kryteria jej indywidualizacji w przyszłości. W judykaturze zwraca się również uwagę, że z umowy łączącej strony, nie wynikają dla osoby trzeciej obowiązki, ani też uprawnienia względem wierzyciela. Osoba ta ma natomiast

odnieść określoną korzyść majątkową wynikającą ze spełnienia przez dłużnika na jej rzecz świadczenia zastrzeżonego w umowie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 lutego 2015 r., I ACa 790/14).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, tezy zawarte w przytoczonych orzeczeniach, znajdują zastosowanie na płaszczyźnie niniejszej sprawy. Jak wynika z ustaleń Sądu pierwszej instancji, powód współpracował z Krajowym Rejestrem Długów tworząc wraz z siecią firm System Ochrony Przedsiębiorcy, świadcząc szereg usług nakierowanych na odzyskanie należności względem wspólnych klientów. Z kolei Krajowy Rejestr Długów zawierając umowy z klientami, w tym z pozwanym, oferował im możliwość skorzystania z usługi wezwanie do zapłaty plus, które jest realizowane przez powoda. Z powyższych względów, za uprawnione można uznać przyjęcie, że powód realizował na rzecz klientów Krajowego Rejestru Długów, w tym również pozwanego, usługi windykacji należności, w oparciu o umowę łączącą go z Krajowym Rejestrem Długów. Oznacza to, że powoda z klientami (pозwanym) nie łączył odrębny stosunek prawny, gdyż usługa windykacji należności była realizowana co prawda przez powoda, ale na podstawie umowy łączącej go z Krajowym Rejestrem Długów. Przedstawiona argumentacja prowadzi do wniosku, że pozwanego nie łączył z powodem żaden stosunek prawny. W konsekwencji, powodowi nie przysługuje roszczenie o zapłatę na skutek spełnienia świadczenia na rzecz pozwanego, jako osoby trzeciej, bowiem wszelkie rozliczenia związane ze świadczoną usługą powinny następować pomiędzy powodem, a Krajowym Rejestrem Długów.

W rezultacie powyższych ustaleń, przyjmując należy, że pozwany nie jest podmiotem legitymowanym biernie w niniejszym postępowaniu. Podmiotem, wobec którego powództwo w tym zakresie mogło zostać skierowane, jest wyłącznie Krajowy Rejestr Długów. Zważywszy na fakt, że brak legitymacji biernej skutkuje oddaleniem powództwa, nie było podstaw, aby uwzględnić roszczenie powoda w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004 r., I CK 628/03).

Podkreślić należy również, że z materiału dowodowego zaoferowanego w sprawie wynika, że usługa wezwanie do zapłaty plus powinna zostać zrealizowana w ramach opłacanego przez pozwanego abonamentu, co oznacza, że nie było podstaw, aby obciążać pozwanego obowiązkiem uiszczenia dodatkowej płatności. Na stronie internetowej Krajowego Rejestru Długów widniała informacja, z której wynikało, że usługa wezwanie do zapłaty plus nie będzie dodatkowo płatna, gdyż wszelkie koszty związane ze świadczeniem tej usługi są uiszczane w ramach abonamentu. Skoro zatem przy podjęciu decyzji o skorzystaniu z tej usługi, pozwany został poinformowany, że nie będzie musiał ponosić z tego tytułu żadnych dodatkowych kosztów, to nawet następcze określenie w ogólnych warunkach wykonywania zlecenia, że usługa ta będzie dodatkowo płatna, nie wywołało – zdaniem Sądu Apelacyjnego – skutków prawnych.

W ocenie Sądu drugiej instancji, niezależnie od faktu, że powództwo zasługiwało na oddalenie ze względu na brak po stronie pozwanego legitymacji biernej, jak również brak podstaw do obciążenia pozwanego obowiązkiem poniesienia dodatkowych kosztów związanych ze skorzystaniem z usługi, powództwo nie było również zasadne z uwagi na fakt, że powód nie wykazał wysokości należnego mu wynagrodzenia za świadczoną usługę. Do pozwu został załączony dokument stanowiący ogólne warunki realizacji zlecenia, na którym nie widniał podpis pozwanego. Słusznie zatem wskazał pozwany, że dokument ten nie może stanowić dowodu świadczącego o tym, że pozwany jest obowiązany do zapłaty kwoty określonej w ogólnych warunkach realizacji usługi. Nie jest bowiem wiadome, czy ogólne warunki realizacji usługi o treści przedłożonej przez powoda zostały faktycznie doręczone pozwanemu. Natomiast ten sam dokument, złożony przez pozwanego, na którym z kolei widniał podpis pozwanego, zawiera informację, że wysokość wynagrodzenia jest określona w cenniku, który nie został zawarty w treści ogólnych warunków umowy. Uzasadnione wątpliwości budzi zatem to, który z dokumentów faktycznie został doręczony pozwanemu. Zważywszy jednak na fakt, że zgodnie z art. 6 k.c., to na powodzie spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, skonstatować należy, że wysokość roszczenia nie została przez powoda udowodniona. Zgodzić zatem należy się z pozwanym, że powód nie wykazał nie tylko zasadności roszczenia, ale również jego wysokości. **Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, jako bezzasadną.**

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. przyjmując, że powód w całości przegrał postępowanie apelacyjne, co skutkowało zasądzeniem na rzecz pozwanego na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) kwoty 4050 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na które składały się koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 4 050 zł.